

Arrest

nr. 120 166 van 6 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2013 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 december 2013.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. MASSAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordelingen van de zaak

1.1 Op 22 november 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 11 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de gangbare interpretatie van de termen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: "Overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid van de vreemdelingenwet "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie", waarin "alle aangevoerde middelen worden samengevat".

De aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt onder meer onontvankelijk verklaard, daar de verzoekende partij geen bewijzen bijbrengt dat zij als koptische christen vreest voor vervolging in Egypte. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij geen begin van bewijs bijbrengt dat zij omwille van het feit dat ze Koptische christen is problemen ondervindt in Egypte. Het is niet onredelijk van de verwerende partij om te vragen dat de verklaringen aan de hand van een begin van bewijs gestaafd worden. Waar de verzoekende partij naar haar Egyptisch geboortekarte en paspoort verwijst waarin vermeld wordt dat ze een Koptische christen is, wijst de Raad erop dat dit element op zich onvoldoende is om af te leiden dat ze daarom problemen ondervindt in haar land van herkomst en dat ze daarom haar aanvraag niet vanuit Egypte kan indienen. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende Partij in haar synthesememorie de argumenten van haar aanvraag herhaalt. Hiermee geeft ze aan dat ze het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de verwerende partij van haar buitengewone omstandigheden. Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort.

Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet laat niet toe dat in de synthesememorie voor het eerst nieuwe "middelen" aangevoerd worden, tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen. De Raad stelt vast dat in het inleidend verzoekschrift geen schending wordt aangevoerd van artikel 3 van het EVRM. Het middel dat slechts voor het eerst ontwikkeld wordt in de synthesememorie, is laattijdig en onontvankelijk (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

Het middel lijkt ongegrond." Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 30 december 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 11 februari 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 23 december 2013 opgenomen grond, stelt zij dat in de beschikking wordt vermeld dat in de synthesememorie een nieuw middel wordt opgeworpen, maar dat de "memorie van toelichting" is neergelegd na de feiten die zich hebben voorgedaan in Egypte, met name dat op 15 augustus 2013 meer dan 700 personen in koelen bloede vermoord zijn. Het was dan ook niet mogelijk dit reeds in het verzoekschrift op te werpen. Zij stelt dat zij als koptisch Christen momenteel zwaar gevaar loopt in Egypte. In eerste instantie werd haar asiel geweigerd, maar de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen heeft aan haar een schrijven gericht dat het overgaat tot het intrekken van de beslissing van 12 augustus 2013 en dat een nieuwe beslissing zal genomen worden. Zodoende is de asielaanvraag hangende.

De verwerende partij verwijst met betrekking tot de ontvankelijkheid van de middelen naar artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en verwijst voor het overige naar haar nota.

2.3 Met betrekking tot het nieuwe middel in de synthesememorie, geput uit artikel 3 van het EVRM, dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting erkent dat zij dit niet reeds in haar verzoekschrift had opgeworpen. Vervolgens dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij nergens in haar synthesememorie, waarbij de Raad opmerkt dat hij aanneemt dat de verzoekende partij met de term "*memorie van toelichting*" op de synthesememorie doelt, geenszins aangeeft dat de door haar nieuw opgeworpen schending haar grondslag vindt in gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan op 15 augustus 2013 en zodoende na het verzoekschrift van 26 februari 2013. Dit is ook onmogelijk, gelet op het feit dat de synthesememorie reeds dateert van 6 juni 2013. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat het middel geput uit de schending van artikel 3 van het EVRM niet reeds in het verzoekschrift kon ontwikkeld worden en kan met haar betoog in dit verband dan ook geen afbreuk doen aan het betrokken onderdeel van de beschikking van 23 december 2013 waarin gesteld wordt dat dit nieuwe middel onontvankelijk is.

Daar waar zij verwijst naar het feit dat zij koptisch Christen is en gevaar loopt, dient erop gewezen te worden dat zij dit reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en hierop in voormelde beschikking ook reeds geantwoord werd. Door het louter herhalen of benadrukken van deze elementen ter terechtzitting brengt zij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking hiertoe reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Ook met haar verwijzing naar gebeurtenissen die zich op 15 augustus 2013 zouden hebben voorgedaan, kan zij aan de bestreden beslissing en aan voormelde beschikking geen afbreuk doen, gezien noch de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing noch de Raad bij zijn wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing in het licht van de opgeworpen schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet rekening kan houden met elementen die na het nemen van de bestreden beslissing, *in casu* op 11 februari 2013, naar voren worden gebracht.

Daar waar zij ten slotte verwijst naar de intrekking op 12 augustus 2013 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de beslissing waarbij haar asielaanvraag werd geweigerd, dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hiervan geen bewijs voorlegt. Bovendien zet zij op generlei wijze uiteen, en toont zij dan ook niet aan, op grond waarvan het feit dat ondertussen een asielaanvraag hangende zou zijn, enige relevantie heeft in het kader van een beroep gericht tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet wegens het ontbreken van buitengewone omstandigheden onontvankelijk werd verklaard. Voor zover de verzoekende partij dit al zou voorhouden, dient te worden benadrukt dat het feit dat zij een asielprocedure lopende zou hebben, haar geenszins vrijstelt van de vereiste vervat in voornoemd artikel 9*bis* tot het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet verder ingaat op de in de beschikking van 23 december 2013 opgenomen grond.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 23 december 2013 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van de gangbare interpretatie van de termen van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET